

บทอ่านจากหนังสือประกาศกเยเรมีย์

ยรม 31:31-34

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “ดูซิ วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับพงศ์พันธุ์อิสราเอลและพงศ์พันธุ์ยูดาห์ จะไม่เหมือนกับพันธสัญญาที่เราทำไว้กับบรรพบุรุษของเขา เมื่อเราจูมมือเขาให้ออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เราได้ละเมิดพันธสัญญานั้น แม้ว่าเราเป็นเจ้านายของเขา” – องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส - “นี่จะเป็นพันธสัญญาที่เราจะทำกับพงศ์พันธุ์อิสราเอลเมื่อเวลานั้นมาถึง” – องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส - “เราจะใส่ธรรมบัญญัติของเราไว้ภายในเขา เราจะเขียนธรรมบัญญัติไว้ในใจของเขา เราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชากรของเรา ไม่มีผู้ใดจะต้องสอนเพื่อนบ้านของตน หรือบอกพี่น้องของตนอีกต่อไปว่า ‘จงรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด’ เพราะทุกคนจะรู้จักเรา ตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดจนถึงคนใหญ่โตที่สุด” – องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส - “เราจะให้อภัยความผิดของเขา และจะไม่ระลึกถึงบาปของเขาอีกต่อไป”

เพลงสดุดี

สดด 51:1-2,10-13

- ก) ข้าแต่พระเจ้า โปรดเมตตาข้าพเจ้าตามความรักมั่นคงของพระองค์เถิด
โปรดทรงลบล้างการล่วงละเมิดของข้าพเจ้าเพราะพระกรุณาของพระองค์
โปรดทรงล้างข้าพเจ้าให้สะอาดหมดจดจากความผิดของข้าพเจ้า
โปรดชำระข้าพเจ้าให้บริสุทธิ์จากบาปที่ข้าพเจ้าได้กระทำ
- ข) ข้าแต่พระเจ้า ขอพระองค์ทรงสร้างใจที่ใสสะอาดไว้ในข้าพเจ้า
โปรดทรงฟื้นฟูดวงจิตของข้าพเจ้าให้มั่นคง
ขออย่าทรงผลักไสข้าพเจ้าไปจากพระพักตร์
ขออย่าทรงยกพระจิตศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ออกจากข้าพเจ้าเลย
ขอพระองค์ประทานความชื่นชมที่ทรงช่วยให้รอดพ้นคืนให้ข้าพเจ้า
ขอพระองค์ทรงคำจูนจิตเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ไว้ในข้าพเจ้า
- ค) ข้าพเจ้าจะได้สอนผู้ล่วงละเมิดให้รู้จักทางของพระองค์
แล้วคนบาปก็จะกลับมาหาพระองค์

บทอ่านจากจดหมายถึงชาวฮีบรู

ฮบ 5:7-9

พี่น้อง ขณะที่เราทูลพระเจ้าทรงพระชนมชีพบนแผ่นดินนี้ พระองค์ทรงอธิษฐาน ทูลอ้อนวอนคร่ำครวญและร่ำไห้ต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นความตายได้ พระเจ้าก็ได้ทรงสดับเพราะความเคารพยำเกรงของพระเยซูเจ้า ถึงแม้ว่าพระเยซูเจ้าทรงเป็นพระบุตร ก็ยังทรงเรียนรู้ที่จะนอบน้อมเชื่อฟังโดยการรับทรมาน และเมื่อทรงกระทำภารกิจของพระองค์สำเร็จบริบูรณ์แล้ว ก็ทรงกลับเป็นผู้บันดาลความรอดพ้นนิรันดร์แก่ทุกคนที่ยอมมอบน้อมเชื่อฟังพระองค์

บทอ่านจากพระวรสารนักบุญยอห์น ยน 12:20-33

ผู้ที่ขึ้นไปนมัสการที่กรุงเยรูซาเล็มในงานฉลองนั้น บางคนเป็นชาวกรีก เขาไปหาฟิลิป ซึ่งมาจากหมู่บ้านเบธไซดาในแคว้นกาลิลี แล้วถามว่า ‘ท่านครับ พวกเราอยากเห็นพระเยซูเจ้า’ ฟิลิปจึงไปบอกอันดรูว์ แล้วอันดรูว์กับฟิลิปจึงไปทูลพระเยซูเจ้า

พระเยซูเจ้าตรัสตอบเขาว่า “เวลาที่บุตรแห่งมนุษย์จะได้รับพระสิริรุ่งโรจน์มาถึงแล้ว เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงในดิน และตายไป มันก็จะเป็นเพียงเมล็ดเดียวเท่านั้น แต่ถ้ามันตาย มันก็จะบังเกิดผลมากมาย ผู้ที่รักชีวิตของตนย่อมจะเสียชีวิตนั้น ส่วนผู้ที่พร้อมจะสละชีวิตของตนในโลกนี้ ก็ย่อมจะรักษาชีวิตนั้นไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์ ถ้าผู้ใดรับใช้เรา ผู้นั้นจงตามเรามา เราอยู่ที่ใด ผู้รับใช้ของเราก็จะอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าผู้ใดรับใช้เรา พระบิดาจะประทานเกียรติแก่เขา บัดนี้ จิตใจของเราหวนไหว เราจะพูดอะไรเล่า จะกล่าวว่า ข้าแต่พระบิดาเจ้า โปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากเวลานี้กระนั้นหรือ? เรามีได้ แต่เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าได้มาถึงเวลานี้ ข้าแต่พระบิดาเจ้า โปรดประทานพระสิริรุ่งโรจน์แด่พระนามของพระองค์เถิด!”

แล้วมีเสียงดังจากฟ้าว่า ‘เราได้ให้พระสิริรุ่งโรจน์แล้ว และจะให้อีก’

ประชาชนที่ยืนอยู่ที่นั่นได้ยินเสียง จึงพูดว่า “ฟ้าร้อง” แต่บางคนว่า “ทูตสวรรค์ได้พูดกับเขา” พระเยซูเจ้าตรัสว่า ‘เสียงนี้เกิดขึ้นมิใช่เพื่อเรา แต่เพื่อท่านทั้งหลาย บัดนี้ ถึงเวลาที่จะพิพากษาโลกแล้ว บัดนี้ เจ้านายแห่งโลกนี้กำลังจะถูกขับไล่ออกไป และเมื่อเราจะถูกยกขึ้นจากแผ่นดิน เราจะดึงดูดทุกคนเข้ามาหาเรา’

พระเยซูเจ้าตรัสเช่นนี้ แสดงว่าพระองค์ทรงทราบว่าจะสิ้นพระชนม์อย่างไร

หลังจากรอดพ้นเงื้อมมือของชาวยิวมาได้หลายครั้งหลายครา ที่สุดเวลาแห่งพระสิริรุ่งโรจน์ของพระเยซูเจ้าก็มาถึง เวลาที่พระองค์จะต้องถูกยกขึ้นจากแผ่นดิน เวลาที่พระองค์จะดึงดูดทุกคนมาหาพระองค์เพื่อ “พระเจ้าจะให้ภัยความผิดของเขา และจะไม่ระลึกถึงบาปของเขามากต่อไป”

แม้จิตใจจะหวนกลัว แต่เมื่อ “เวลานี้” มาถึง พระองค์ก็ทรงเรียนรู้ที่จะนอบน้อมเชื่อฟังพระบิดาโดยการยอมรับทรมานและความตายบนไม้กางเขน เพื่อให้บังเกิดผลเป็นชีวิตนิรันดร์แก่ทุกคนที่ยอมนอบน้อมเชื่อฟังพระองค์

สำหรับพระองค์ ความตายและพระสิริรุ่งโรจน์คือสองด้านของเหรียญเดียวกัน!

ชาวกรีกมีนิสัยชอบท่องเที่ยวไปทั่วโลกเพื่อทำการค้าขายและแสวงหาสิ่งใหม่ ๆ จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่เราจะพบชาวกรีกในกรุงเยรูซาเล็มระหว่างเทศกาลปัสกาอันยิ่งใหญ่เช่นนี้

นอกจากชอบแสวงหาสิ่งใหม่ ๆ แล้ว ชาวกรีกยังชอบแสวงหาความจริงเป็นชีวิตจิตใจ พวกเขาชอบศึกษาลัทธิปรัชญา และศาสนาต่าง ๆ และมักเปลี่ยนอาจารย์ไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะได้ความจริงที่น่าพอใจ

ชาวกรีกกลุ่มนี้คงได้เข้าไปในพระวิหารที่ลานชั้นนอกสำหรับคนต่างศาสนา และมีโอกาสเห็นพระเยซูเจ้าชำระพระวิหาร จนเกิดแรงบันดาลใจให้อยากรู้จักพระองค์

พวกเขาไปหาฟิลิป อาจเป็นเพราะชื่อฟิลิปเป็นภาษากรีก แต่ฟิลิปไม่รู้จะทำอย่างไรดี เขาจึงไปปรึกษาอันดรูว์ซึ่งเคยพาเบโตร และเด็กชายเล็ก ๆ พร้อมกับขนมปัง 5 ก้อนและปลา 2 ตัวไปพบพระเยซูเจ้าแล้ว

อันดรูว์คิดว่าไม่มีใครน่ารำคาญหรือน่าเบื่อหน่ายสำหรับพระเยซูเจ้า พระองค์ไม่เคยขับไล่ไล่ส่งคนที่มีหัวใจแสวงหาพระองค์ให้กลับไปมือเปล่า !

“เวลาที่บุตรแห่งมนุษย์จะได้รับพระสิริรุ่งโรจน์มาถึงแล้ว” (ข้อ 23)

คำพูดของพระเยซูเจ้าประโยคนี้นี้คงทำให้ผู้ฟังพากันกันหายใจด้วยความตื่นเต้น เพียงแต่ว่าสิ่งที่พวกเขาคาดหวังนั้นช่างต่างกับสิ่งที่พระเยซูเจ้าต้องการหมายถึงราวหน้ามือกับหลังมือ

คำ **“บุตรแห่งมนุษย์”** มีที่มาจากหนังสือประกาศกดาเนียลบทที่ 7 ข้อ 13-14 ที่ว่า “ดูเถิด มีท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์มาพร้อมกับบรรดาเมฆของสวรรค์ และท่านมาหาผู้เจริญด้วยวัยวุฒินั้น เขานำท่านมาเฝ้าต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ ราชอาณาจักร ศักดิ์ศรี กับราชอาณาจักร เขานำมามอบไว้กับท่าน เพื่อบรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลายจะปรนนิบัติท่าน ราชอาณาจักรของท่านเป็นราชอาณาจักรนิรันดร์”

เบื้องหลังของคำทำนายนี้คือ โลกในยุคของดาเนียลตกอยู่ภายใต้อำนาจของอาณาจักรใหญ่สี่แห่งอันได้แก่ อัสซีเรีย บาบิโลน มีเดีย และเปอร์เซีย ผู้คนของทั้งสี่อาณาจักรล้วนมีจิตใจโหดร้ายเหมือนสัตว์ป่าซึ่งดาเนียลเปรียบตัวแรกเป็นสิงโตมีปีกนกอินทรี ตัวที่สองเหมือนหมีที่มีกระดูกซี่โครงสามซี่อยู่ระหว่างฟัน ตัวที่สามเป็นเสือดาวสี่หัวพร้อมกับปีกนกสี่ปีก และตัวสุดท้ายเป็นสัตว์ร้ายพร้อมฟันเหล็กมีเขาที่นากลัวที่สุด

จึงเป็นความใฝ่ฝันของชาวยิวที่จะเห็นอำนาจใหม่และอาณาจักรใหม่ ที่ผู้คนมีจิตใจอ่อนโยนเหมือน “บุตรมนุษย์” ไม่ใช่ดุร้ายเหมือน “ลูกสัตว์ป่า”

แต่ยุคทองแห่งอำนาจใหม่จะเกิดขึ้นได้อย่างไร ในเมื่อชาวยิวเป็นเพียงชนชาติเล็ก ๆ และอ่อนแอ หนทางเดียวที่จะเป็นไปได้คืออาศัย “พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า”

บุคคลที่มีจิตใจเหมือน “บุตรมนุษย์” ในภาพนิมิตของดาเนียล จึงถูกนำมาใช้เพื่อหมายถึง **“บุตรแห่งมนุษย์”** ที่พระเจ้าจะส่งมาเพื่อนำพาชาวยิวไปสู่ยุคใหม่แห่งอำนาจและสถาปนาอาณาจักรอันยิ่งใหญ่เที่ยงแท้ถาวร

เพราะฉะนั้น เมื่อพระองค์ตรัสว่า “เวลาที่บุตรแห่งมนุษย์จะได้รับพระสิริรุ่งโรจน์มาถึงแล้ว” ย่อมหมายความว่าปึกคองรอบได้ล้นแล้ว ขบวนการกู้ชาติได้เริ่มต้นแล้ว

แต่ “พระสิริรุ่งโรจน์” ของพระเยซูเจ้าไม่ได้หมายถึงอาณาจักรอันยิ่งใหญ่ทางโลก ตรงกันข้าม พระองค์หมายถึง **“กางเขน”**

น่าเสียดายที่ชาวยิวไม่เข้าใจคำสอนของพระองค์ อีกทั้งไม่พยายามที่จะเข้าใจอีกด้วย !

นอกจากจะสอนว่า “กางเขน” เป็นหนทางสู่ “พระสิริรุ่งโรจน์” แล้ว พระองค์ยังได้ประทานคำสอนอันเป็นอมตะแก่เราอีก 3 ประการด้วยกัน

1. ความตายก่อให้เกิดชีวิต เมล็ดข้าวสาลีจะไม่บังเกิดผลเลยหากมันถูกเก็บรักษาไว้ในที่ปลอดภัยและมั่นคง ต่อเมื่อมันถูกโยนและจมลงบนพื้นดินที่เย็นชุ่มฉ่ำดังหลุมศพนั้นแหละ มันจึงจะเจริญงอกงามและบังเกิดผล

ในอดีต ไม่ใช่เป็นเพราะโลหิตของบรรดามรณสักขีดอกหรือที่ทำให้
พระศาสนจักรเจริญเติบโตดังเช่นปัจจุบัน ?

สำหรับตัวเราก็คงเช่นกัน เมื่อใดก็ตามที่เราฟังความต้องการและความ
ทะเยอทะยานส่วนตัว เมื่อนั้นเราจะกลายเป็นข้ารับใช้ที่มีประโยชน์ยิ่งสำหรับ
พระเจ้า

2. การสละชีวิตจะรักษาชีวิตไว้ ผู้ที่รักชีวิตของตนมักมีสาเหตุ 2
ประการคือ เห็นแก่ตัว และต้องการความมั่นคงปลอดภัยในชีวิต

ให้เราลองจินตนาการดูว่าโลกของเราจะสูญเสียอะไรบ้าง หากไม่มีผู้ใด
พร้อมจะสละความเห็นแก่ตัวหรือความมั่นคงในชีวิตของตน เพื่องานพัฒนาวิจัย
ด้านต่าง ๆ ที่เต็มไปด้วยอันตรายและเสี่ยงภัย โลกของเราเป็นหนี้บุญคุณผู้ที่
พลีร่างกายและแรงใจอุทิศตนแด่พระเจ้าและเพื่อนมนุษย์มากมายมหาศาล
จริงๆ

พระเยซูเจ้าจึงตรัสย้ำหลายครั้งหลายโอกาสว่า “ผู้ที่รักชีวิตของตน
ย่อมจะเสียชีวิตนั้น ส่วนผู้ที่พร้อมจะสละชีวิตของตนในโลกนี้ ก็ย่อมจะรักษา
ชีวิตนั้นไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์” (มก 8:35; มธ 16:25; 10:39; ลก 9:24; 17:33)

3. การรับใช้นามซึ่งเกียรติอันยิ่งใหญ่ บุคคลที่โลกจดจำด้วยความ
รักคือผู้ที่อุทิศตนรับใช้ผู้อื่น แต่น่าเสียดายที่โลกยุคใหม่รู้จักการรับใช้น้อยลงทุก
ที สิ่งที่พวกเขาสนใจคือผลประโยชน์ทางธุรกิจ ซึ่งแม้จะทำให้เขาร่ำรวยเป็น
เศรษฐีหมื่นล้านได้ แต่จะไม่มีผู้ใดรักเขา

บังเอิญว่า “ความรัก” คือ “ความมั่งคั่ง” ที่แท้จริงของชีวิต

ยิ่งเป็นการรับใช้พระเยซูเจ้าด้วยแล้ว เกียรติที่ได้รับนั้นช่างยิ่งใหญ่
จริงๆ เพราะพระองค์ตรัสว่า “ผู้ใดรับใช้เรา พระบิดาจะประทานเกียรติแก่เขา”

**“บัดนี้ ใจของเราหวนไหว...บัดนี้ เจ้านายแห่งโลกนี้กำลังจะถูกขับไล่
ออกไป” (ข้อ 27,31)**

ยอห์นไม่ได้เล่าเรื่องความทุกข์ทรมานของพระเยซูเจ้าในสวนเกทเสมนี เหมือนผู้เขียนพระวรสารคนอื่น แต่ท่านเล่าตอนนี้ว่าพระองค์พยายามหลีกเลี่ยงหนีทางเขนเช่นกัน “ข้าแต่พระบิดาเจ้า โปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากเวลานี้” (ข้อ 27)

แน่นอน ไม่มีใครอยากตายขณะอายุ 33 ปี ยิ่งเป็นความตายบนไม้กางเขนด้วยแล้วยิ่งไม่มีใครต้องการ พระเยซูเจ้าก็กลัวและไม่ต้องการเช่นเดียวกัน

เพราะกลัว คุณค่าแห่งความนับนอบที่พระองค์มีต่อพระบิดาจึงสูงส่งเป็นอย่างยิ่ง หากพระองค์นับนอบได้ง่าย ๆ แล้วจะมีคุณค่าได้อย่างไร ?

เพราะ “ความกล้าหาญ” ที่แท้จริงไม่ได้อยู่ที่ “ไม่กลัว” แต่อยู่ที่ แม้กลัวจนตัวสั่นก็ยัง “ทำในสิ่งที่ควรทำ”

ทั้ง ๆ ที่กลัวและเครียด พระเยซูเจ้าก็ยังคงมีความบรรเทาใจ เพราะทรงมองเห็นชัยชนะรออยู่เบื้องหน้า !

หากพระองค์นับนอบพระบิดาและยอมรับไม้กางเขน ผลที่จะตามมาคือ “เจ้านายแห่งโลกนี้ (ซาตาน) จะถูกขับไล่ออกไป”

นอกจากอำนาจของซาตานจะถูกทำลายแล้ว พระองค์ยังมองเห็นภาพที่พระองค์ถูกยกขึ้นบนไม้กางเขน สามารถดึงดูดมนุษย์ทุกคนให้มาหาพระองค์

“เมื่อเราจะถูกยกขึ้นจากแผ่นดิน เราจะดึงดูดทุกคนเข้ามาหาเรา” (ข้อ 32)

พระองค์ตระหนักดีว่า หนทางสู่ชัยชนะชั้นสูงสุดอยู่ที่ “พลังดึงดูดของไม้กางเขน” และประวัติศาสตร์ได้พิสูจน์แล้วว่าพระองค์เป็นฝ่ายถูก

“พลังรัก” ไม่มีวันตาย ส่วน “พลังอำนาจ” ตายหมด !

นครนินเวห์ เมืองไทรอะอันยิ่งใหญ่ รวมถึงบรรดาชาติมหาอำนาจทั้งในอดีตและปัจจุบันล้วนล่มสลายไปหมดแล้ว หรือกำลังจะล่มสลายในเร็ววันนี้

แต่อาณาจักรของพระคริสตเจ้าซึ่งมีรากฐานอยู่ที่ “ไม้กางเขน” ยังคงอยู่และกำลังแผ่ขยายออกไปทุกวัน

หากพระองค์เลือกหนทางของพระเมสสิยาห์ผู้พิชิตตามที่ชาวยิวคาดหวัง อาจมีนักประวัติศาสตร์จารึกผลงานของพระองค์ไว้ในหนังสือบ้างบางเล่ม

แต่พระองค์เลือกเป็นกษัตริย์แห่งความรักที่มีบัลลังก์จารึกอยู่ในหัวใจของมนุษย์ทุกคนชั่วกาลปาวสาน

อาณาจักรของพระองค์มีพื้นฐานอันมั่นคงอย่างยิ่งนั่นคือ “ความรักอันเสียสละ” !

เกิดอะไรขึ้นระหว่างการเริ่มต้นด้วยความกลัว แล้วลงเอยด้วยชัยชนะ หรือ ?

คำตอบคือ **“พระสุรเสียงของพระเจ้า”**

ก่อนหน้านี้ ชาวยิวเชื่อมั่นว่าพระเจ้าตรัสกับมนุษย์ตรง ๆ เช่น ทรงตรัสกับซามูเอล (1 ซมอ 3:1-14) กับประกาศกเอลียาห์ (1 พกษ 19:1-18) และกับเอลีฟาส (โยบ 4:16)

แต่ในสมัยของพระเยซูเจ้า การที่พระเจ้าตรัสกับมนุษย์ตรง ๆ กลายเป็นอดีตที่ไม่มีวันหวนกลับ แม้แต่การตรัสผ่านประกาศกก็ยังมี สิ่งเดียวที่ชาวยิวเชื่อว่ามีอยู่คือ Bath qol (บาธ โคล) แปลว่า “ธิดาแห่งเสียง” ซึ่งหมายถึงเสียงก้อง เสียงกระซิบ เสียงอันแผ่วเบาจากแก่การได้ยิน ไม่ใช่เสียงพูดตรง ๆ อันมีชีวิตชีวาเหมือนยุคอดีตอันยิ่งใหญ่

แต่เสียงที่ตรัสกับพระเยซูเจ้าครั้งนี้เป็น “พระสุรเสียงของพระเจ้า” จริงๆ

น่าสังเกตว่าพระสุรเสียงของพระเจ้ามีมาถึงพระเยซูเจ้าในโอกาสสำคัญทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นคราวที่พระองค์ทรงรับพิธีล้างเพื่อเริ่มต้นภารกิจที่ได้รับมอบหมายจากพระบิดา (มก 1:11) หรือคราวที่พระองค์ทรงจำแลงพระกายอย่างรุ่งโรจน์เพื่อตัดสินใจว่าจะเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อรับการตรึงบนไม้กางเขนหรือไม่ (มก 9:7)

และครั้งนี้ที่ร่างกายและจิตใจของพระองค์เหนื่อยล้า และต้องการ
ความช่วยเหลือจากพระเจ้า !!!

เป็นบุญอย่างยิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำเช่นเดียวกันนี้กับเราทุกคนด้วย
พระองค์ไม่เคยมอบหมายภารกิจแล้วปล่อยให้เราต่อสู้ดิ้นรนตามลำพังเลย

เมื่อเราเครียด เมื่อเราอ่อนแรง หากเราฟัง เราจะได้ยินพระสุรเสียง
ของพระองค์ พระสุรเสียงที่จะทำให้เรามีพลังสู้ชีวิตต่อไป !

น่าเสียดายที่ทุกวันนี้ ไม่ใช่พระเจ้าไม่ตรัสกับเรา แต่เป็นเราที่ไม่ฟัง!

สัปดาห์ที่ 5 เทศกาลมหาพรต ปี B

วัน ที่ 25 มีนาคม 2012/2555

ยน 12.20-33

บทเทศน์

พระวรสารตอนนี้กล่าวถึงช่วงพระมหาทรมานในพระชนมชีพของพระเยซูเจ้า พระองค์ประทับตามลำพังขณะที่พระองค์เข้าตรึงทูตในสวนมะกอกเทศ. พระเยซูเจ้าทรงรำพึงถึงชีวิตและมรณกรรมของพระองค์ว่า “ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงในดินและตายไป มันก็จะเป็นเพียงเมล็ดเดียวเท่านั้น” (ยน 12.24) พระองค์หมายถึงชีวิตของพระองค์เอง คือการปล่อยวางทุกสิ่งเพื่อนำชีวิตมาสู่พระองค์เองและคนอื่น

“kenosis” การทำตนให้ว่างเปล่า. สิ่งที่ถูกขัดแย้งกันระหว่างยอมตายแล้วบังเกิดผล กับการรักษาชีวิตที่ไม่บังเกิดผล นั่นคือ ถ้าคุณรักษาชีวิตไว้ คุณจะอยู่ “คนเดียว” ประเด็นของลักษณะที่ขัดแย้งกันนี้คือระหว่างเมล็ดที่ไม่ตายกับ “การบังเกิดผลมากมาย” ความขัดแย้งกันเพิ่มขึ้น เมื่อเน้นการใช้คำ “รัก” กับคำ “เกลียด” และคำ “การทำลาย” (สูญเสีย) กับคำ “การสงวนรักษา”

ความรักกับความเกลียด, การทำลายกับเก็บรักษา เป็นสิ่งขัดแย้งกันเวลาเราพูดถึงกัน

ในพระวรสารโดยนักบุญยอห์น “การเกลียดโลก” หมายถึงการปฏิเสธที่จะติดยึดชีวิตทางโลกที่ขัดขวางการเข้าพระอาณาจักรสวรรค์. ความหมายที่แท้จริงของความสุข คือ มีชีวิตเพื่อผู้อื่นและตายต่อตัวเอง “ความจริง คนที่ไถ่สำหรับโลกจะเป็นคนฉลาดที่สุดเฉพาะพระพักตร์พระ

เจ้า” โลกบอกว่า “กอบ โภยเข้าตัวมากๆ” แต่พระเจ้าตรัสว่า “ให้คนอื่น
มากๆ”

**บทอ่านพระวรสารเป็นการเตือน ไม่ให้เราหมกมุ่นกับสิ่งของ
วัตถุ ความปลอดภัยทางโลก และหลักประกันสำหรับอนาคต. พระเยซูเจ้า
ทรงเทศน์สอนตรงกันข้าม นั่นคือ เราพร้อมที่จะปล่อยวางสิ่งที่เรามีและ
สิ่งที่เราเป็น แล้วเหลือเพียงสิ่งเดียว คือ รักและรับใช้คนอื่น. คนที่รับใช้
ผู้อื่นเช่นนั้นได้ เขาต้องใกล้ชิดพระเยซูเจ้า เดินตามหนทางพระองค์ ซึ่ง
ไปสู่เนินกลโคธา**

การปลดปล่อยหรือไม่ติดยึดสิ่งใดเหมือนที่พระเยซูเจ้าทรง
ภวานาเป็นเวลานานในสวนมะกอกเทศว่า“พระบิดาเจ้าข้า ... ขออย่าให้
เป็นไปตามใจข้าพเจ้า แต่ให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์เถิด”
(มธ 26.39) เป็นช่วงเวลาที่พระเยซูเจ้าทรงยอมรับและยอมจำนนต่อพระ
บิดาเจ้า ขณะเดียวกัน จึงเป็นเวลาທີ່พระสิริของพระเจ้าเริ่มฉายแสงมายัง
พระเยซูเจ้า. มาถึงจุดสุดยอดเมื่อพระเยซูเจ้าทรงภวานาจากกางเขน